

Ps 144 – biddag 2018
Votum/groet; L 479; gebed; lezen Ps 144; preek; Ps 144: 6; gebed kids; Gez 39; gelbel met Ps 104; WK 348; gebed 2; collecte; Ps 90: 8; zegen
Bergschenhoek 14.3.2018

Biddag is afhankelijkheidsdag

Stel je voor, wij zouden een nationale feestdag hebben die *afhankelijkheidsdag* zou heten. Een dag waarop we samen feest vieren omdat we afhankelijk zijn. Afhankelijk van andere landen. Van de EU. Van de NAVO. Van de economie in de wereld. Van het weer. Afhankelijkheidsdag. Een dag waarmee zeggen: wij kunnen niet zelf. Wij kunnen niet op eigen benen staan. We hebben anderen nodig. Tja, zo'n feestdag is er niet. *Onafhankelijkheidsdag* bestaat in een heleboel landen wél. Bijvoorbeeld in Amerika. Independence Day. En wordt groots gevierd. Want dat is blijkbaar een feest waard. Onafhankelijkheid. Wij zijn onze eigen baas! Laten wij lekker dwars doen vandaag. We vieren geen onafhankelijkheid, maar afhankelijkheid. Biddag is afhankelijkheidsdag. We houden het bescheiden. Maar de bedoeling is duidelijk. Biddag is onze afhankelijkheidsdag, de dag waarop wij zeggen: wij vieren dat wij van God afhankelijk zijn.

Ik ben afhankelijk

Maar is dat iets om te vieren? Dat je afhankelijk bent? Dat zit niet zo in ons systeem. *Onafhankelijkheid* bereiken – dat is veel meer een feestje waard. Want onafhankelijk willen we het liefst zijn. Het begint al vroeg. Ik hoor het onze kinderen nog zeggen toen ze klein waren: ik wil het zelf doen. Zelf doen, op eigen benen staan, zelfstandig zijn, niemand anders nodig hebben. Hulp vragen, je afhankelijk opstellen – niemand van ons doet dat graag. Het liefst ben je onafhankelijk. Daar wil iedereen liever bij uit komen.

Nu lezen we Psalm 144 vanavond. Een lied van David. De koning van Jeruzalem. Vermoedelijk stamt dit lied uit de tijd dat hij al een tijd in Jeruzalem op de troon zit. Er is veel gebeurd voordat het zover was! David heeft er een lange weg voor moeten afleggen. Maar waar hij niet bij uit komt is dat hij zegt: en nu kan ik op eigen benen staan, nu ben ik onafhankelijk, nu heb ik niemand meer nodig. Hij had het zo kunnen

laten opschrijven in zijn biografie en niemand had het gek gevonden, als hij het wél had gedaan...

Nee, David komt ergens anders bij uit. Wat is de mens, dat u om hem geeft, de sterveling dat u aan hem denkt? Dat zegt David. Dat is de diepste waarheid over mijzelf. Is dat de boodschap die ik wil afgeven? Ik kan op eigen benen staan? Nee dus, dit is de werkelijkheid. Dit ben ik. Een mens, een sterveling, kwetsbaar, klein, makkelijk te raken. Onafhankelijk? Dacht het niet, zegt David. En wij zeggen het vanavond met hem mee: ik ben afhankelijk.

Ik ben er blij mee

En, zegt David, ik ben er blij mee. Het komt er niet met tegenzin uit bij hem. Want kijk, als wij er echt even goed over na gaan denken, dan hebben we allemaal wel door: echt onafhankelijk is natuurlijk geen mens. Dat willen we wel. Maar we bereiken het nooit. Je hebt altijd andere mensen nodig. Vrienden, familie. Je man of je vrouw. Je leraar op school, je collega's of je baas. Je bent altijd afhankelijk van grotere systemen: de economie, de samenleving, de overheid. Zelfs de grootste landen hebben bondgenoten nodig. Dus, blaas niet te hoog van de toren. Je bent en blijft een klein radertje in het geheel. We weten dat het zo is, maar we horen het liever niet...

Zo niet David. David zegt het graag. Heerlijk! Ik ben afhankelijk! Halleluja! Geprezen zij God! Ik ben namelijk van Hem afhankelijk. Dat maakt alle verschil! Wat is de mens dat u om hem geeft, de sterveling dat u aan hem denkt? Voor David is dat de kern van zijn afhankelijkheid: God denkt aan mij. Als je daar toch es bij stil gaat staan! We hebben het over God, hè, de Schepper van hemel en aarde. Hij is zo groot, duizelingwekkend gewoon. Hij heeft zoveel macht. Hij is zo ver verheven boven jou en mij. En Hij denkt aan mij, zegt David, Hij geeft om mij. Hij ziet Mij staan, jij bent voor Hem geen nummer, Hij kijkt naar jou, Hij geeft om jou en Hij denkt om jou. Dat, zegt David, is de afhankelijkheid die ik wil vieren, die ik wil koesteren, waarom ik God wil prijzen. Ik ben een mens, kwetsbaar en klein, maar Hij, Hij denkt om mij en geeft om mij!

Hij reikt mij de hand

Mooi om deze woorden uit Davids mond te horen. Een statement dat hij maakt. Hij, de grote koning. Met alles wat hij heeft bereikt en gedaan. Maar God was het, die mijn handen oefent voor de strijd, die mijn vingers schoolt voor het gevecht. Hij deed het. Ik was altijd en blijf altijd van Hem afhankelijk! Het is de levensles die David heeft geleerd. Alles heb ik aan God te danken. Hij leidde mij en Hij beschermde Hij. En zo zingt David: mijn rots, mijn beschermer, mijn vesting, de burcht die veiligheid biedt, het schild waarachter ik schuil, Hij was het die volken aan mij onderwierp. Ik ben nergens zonder Hem.

En zo vraagt David God erbij. Ik blijf Hem nodig hebben, dus. Het is niet voorbij met de afhankelijkheid. Reik mij uw hand van omhoog, zegt David daarom. Ook nu, nog steeds, elke dag, in mijn situatie van nu. Kennelijk was er genoeg waar hij iets mee moest. David heeft het over vijanden, woeste wateren, het moordende zwaard. David zegt niet: o dat fix ik wel even. Nee, hij vouwt de handen en gaan in gebed. Reik mij uw hand!

Laat dat zijn waarin wij David navolgen. Wij vandaag, mensen die zoveel kunnen. Wij maken hetzelfde statement als David. Zonder God gebeurt er niks. Groeit er niks. Werkt er niks. Komen we nergens. Hem hebben we nodig met elkaar. In de dingen van ons leven. Ons werk. Onze opleiding. Ons bezig zijn thuis, in de maatschappij. Wij zeggen mee met David: wij zijn afhankelijk! En we bidden mee met David: Heer, reik ons uw hand van omhoog!

Hij zegent het land

Zo roept David de afhankelijkheid uit... Ik persoonlijk in mijn leven, zegt hij. Maar ook wij samen in het hele land. Niet alleen maar ik met de dingen van mijn leven, wat ik nodig heb, waar ik mijn dagen mee vul. Maar ook wij samen en wat wij met elkaar belangrijk vinden. Ook daarin: afhankelijk! David neemt de mensen in zijn tijd mee. Hij houdt het niet bij zichzelf alleen. Wat wij ook doen, wat wij hebben te doen. Niet alleen maar kijken naar onszelf, maar breder om ons heen kijken. Wij samen in dit land zijn van God afhankelijk!

En David legt allerlei dingen bij God neer die wij vandaag de dag nog steeds belangrijk vinden in een gezonde samenleving. Zaken van volksgezondheid en zorg. Gebed voor onze zonen en dochters. Voor een liefdevolle opvoeding. Genoeg mogelijkheden om zich te ontplooien en te groeien. Voedsel en levensonderhoud –

dat de schuren gevuld zijn, dat er genoeg is voor iedereen. Vrede en veiligheid – dat we met elkaar veilig kunnen leven, niet opgeschrikt door aanvallen en aanslagen. Tevredenheid – dat er geen weeklacht op onze pleinen wordt gehoord. Nog steeds dingen waar wij met elkaar van zeggen: daar moeten we samen goed over nadenken, het is nodig om daar goed beleid op te maken. En David voegt toe: laten we vooral niet vergeten God erbij te vragen. Want wij zijn afhankelijk! Zegen komt van Hem. Hij zegent het land. En zo bidden we, met David mee. We roepen onze afhankelijkheid uit. We vragen God om hulp. Want gelukkig is het volk dat zo leven mag, het volk dat de HEER als God heeft.

Amen